

9,40 Lt 2010 lapkritis-gruodis

Svajonų
ROMANAI

SUSAN MALLERY
leškau mylimosios

Knygute.lt

**Susan Mallery
(Suzana Maleri)**

IEŠKAU MYLIMOSIOS

Romanas

Versta iš Susan Mallery,
High-powered, hot-blooded, 2009

© Susan Macias Redmond, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Neringa Milaknienė, vertimas iš anglų kalbos,
2010

© Judita Girnytė, dizainas, 2009

© Get4net, Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2010

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2012

PROLOGAS

Bendrovės prezidentas triuškina konkurentus.

Bendrovės prezidentas Dankanas Patrikas vėl sutriuškino konkurentus. Milijardierius laivybos magnatas šiuos metus baigė įsigydamas dar du pirkinius. Jis nusipirko Europos krovinių gabenimo bendrovę ir labai pelningą geležinkelio liniją Pietų Amerikoje. Pasaulio krovinių gabenimo rinkoje pirmaujanti bendrovė Patrick Industries galėtų sau leisti būti maloninga, tačiau akivaizdu, kad taip nebus. Jau antrus metus iš eilės Dankanas buvo nominuotas bjauriausiu bendrovės vadovu šalyje. Visai nekeista, kad atsiskyrėlis milijardierius atsisakė duoti interviu šiam straipsniui.

- Taip nesąžininga, - tarė Lorencas Patrikas, tēkšdamas verslo dienraštį ant stalo valdybos posėdžių salėje.

Dankanas atsilošė kėdėje vos sulaukydamas žiovulį.

- Ar norėjai, kad daugiau tą interviu?

- Kalbu visai ne apie tai.

- Tai kas nutiko? - paklausė Dankanas, nukreipdamas žvilgsnį nuo savo dėdės į kitus vyrus salėje. - Ar uždirbame per daug pinigų? Ar investuotojų netenkina gaunamos didelės pajamos?

- Esmė ta, kad spaudai patinka tavęs nekęsti, - piktai tarstelėjo Lorencas. - Nupirkai kilnojamųjų namelių parką, o tada iškeldinai iš jo gyventojus, kurių dauguma - pagyvenę ir nepasiturintys žmonės.

- Kilnojamųjų namelių parkas buvo įkurtas visai šalia didžiausio iš mūsų turimų laivybos komplekso. Man tos žemės reikėjo plėtrai. Valdyba pritarė pirkiniui.

- Bet mes nepritarėme tam, kad per televiziją rodytų senutes, verkiančias ir dejuojančias, kad neturi, kur dėtis.

Dankanas užvertė akis.

- Nagi, baikim šitas nesąmones. Viena sandorio sąlygų buvo tai, kad gyventojams būtų parūpintas naujas kilnojamųjų namelių parkas. Jų sklypai didesni, teritorija - gyvenama, o ne pramoninė. Iš karto už pagrindinių vartų yra autobusų stotelė. Padengėme visas išlaidas. Niekas nieko neprarado. Žiniasklaida tik bandė

sukelti triukšmą.

Vienas iš valdybos narių piktai pažvelgė į Dankaną.

- Ar neigi tai, kad priverti bankrutuoti savo konkurentus?

- Net nebandau. Jei noriu įsigyti bendrovę, bet savininkas nenori jos man parduoti, randu kitų būdų. - Dankanas išsitiesė. - Ir šie būdai, ponai, yra teisėti. Jūs investavote į mano bendrovę ir matote, kad gauname didžiulį pelną. Man nusispjauti į tai, ką spauda mano apie mane ar mano bendrovę.

- Tai ir blogiausia, - įsikišo jo dėdė. - Mums *nenusispjauti*. Bendrovės *Patrick Industries* reputacija - siaubinga, tavo - irgi. - Abiem atvejais tokia reputacija - nepelnyta.

- Nesvarbu. Dankanai, tai ne tavo bendrovė. Pasikvieteį mus, kai tau reikėjo pinigų, kad išpirktum savo partnerio dalį. Mūsų susitarimo sąlyga - esi mums atsakingas.

Dankanui šie žodžiai visiškai nepatiko. Tai jis atgaivino vos gyvą bendrovės *Patrick Industries* verslą ir sukūrė pasaulinės klasės verslo imperiją. Ne jie - jis.

- Jei man grasinata, - pradėjo Dankanas.

- Tai ne grasinimas, - įsiterpė kitas valdybos

narys. – Dankanai, mes žinome skirtumą tarp negailestingumo ir niekšybės. Tačiau visuomenė to nesupranta. Mes prašome tavęs kelis mėnesius gražiai elgtis.

– Reikia, kad tavęs nebūtų šiame sąraše, – tarė dėdė, mosuodamas laikraščiu jam po nosimi. – Jau beveik Kalėdos. Duok pinigų našlaičiams, skirk lėšų kokiam kilniam reikalui. Išgelbėk šuniuką. Galiausiai pradėk vaikščioti į pasimatymus su kokia miela mergina. Po velnių, mums net nesvarbu, ar pasikeisi iš tikrųjų. Svarbiausia – įvaizdis. Tu tai žinai.

Dankanas papurtė galvą.

– Tai jums nė motais, jei būsiu didžiausias šunsnukis pasaulyje, svarbiausia, kad niekas apie tai nesužinotų?

– Kaip tik taip.

– Tai bus nesunku, – tarė keldamasis Dankanas. Galėtų kelis mėnesius pavaidinti gerutį, kol surinks pakankamai pinigų, kad išpirktų akcijas iš valdybos narių. O tada nebereikės rūpintis dėl to, ką kiti apie jį mano. Būtent taip jam labiausiai patiko.

PIRMAS SKYRIUS

Anė Makoj nenustebo dėl nuleistos padangos.

Automobilis buvo senas, padangas reikėjo pakeisti dar praėjusį pavasarį. Galėjo suprasti ir tai, kad mažasis Kodis prisivalgė žemių žaidimų aikštelėje, o paskui apvėmė jos mėgstamiausią sijeną.

Neturėtų skųstis ir dėl elektros energijos bendrovės pranešimo, kuriame kaip visada labai mandagiai rašoma, kad ji – vėl – vėluoja sumokėti, o jie ketina padidinti tarifus. Bet visa tai įvyko tą pačią dieną, ir tai buvo paskutinis lašas. Ar negalėtų tas, kas sėdi aukštai danguje, leisti jai nors kiek atsipūsti?

Anė stovėjo priešais smukti pradėjusią verandą ir sklaidė paštą. Daugiau sąskaitų nebuvo, nebent tas oficialiai atrodantis laiškas iš Kalifornijos universiteto Los Andžele būtų sąskaita už mokslą. Gera žinia buvo tai, kad jos pusseserė Džiulė pradėjo mokytis prestižiniame koledže. Bloga – už tai reikėjo mokėti. Net gyvenant savo namuose išlaidos buvo didžiulės, ir Anė visaip stengėsi padėti.

– Pasiliksiu šitą bėdą kitam kartui, – tarė sau Anė atidarydama duris.

Įėjusi į vidų pasidėjo rankinę ant nedidelio stalelio prie durų ir įmetė laiškų į gelsvą aukso spalvos blizgučiais papuoštą dėžutę, kurią darželio klasės vaikai jai padarė praėjusiais metais. Tada nužingsniavo į virtuvę ir žvilgtelėjo į ant sienos kabančią nuvalomą skelbimų lentą.

Šiandien trečiadienis. Džiulei vakarinės paskaitos. Dženė, Džiulės dvynė sesuo, kaip įprasta, dirba vakarinėje pamainoje Vestvudo restorane. Kami, mainų studentė iš Guamo, išėjo į prekybos centrą su draugais. Visas namas priklausė Anei... Bent jau kelias ateinančias valandas.

Tikras rojus.

Anė priėjo prie šaldytuvo ir išsiėmė popierinį paketį baltojo vyno. Įsipylysi vyno į taurę, nusispyrė batus ir basomis išėjo į kiemelį už namo.

Vėsi žolė maloniai kuteno padus. Prie tvoros žaliavo ir žydėjo vešlūs augalai. Taip galėjo būti tik Los Andžele. Čia galima išauginti beveik viską, jei buvai ne prieš mokėti dideles sąskaitas už vandenį. Anei tokios sąskaitos nepatiko, tačiau augalus mylėjo labiau. Jie priminė mamą – ši buvo aistringa sodininkė.

Vos tik spējo atsisēsti ī senas girgždančias medines sūpynes šalia bugenvilijos, pasigirdo durų skambutis. Anē pasvarstē, ar nevertētū nepaisyti skambučio ir leisti stovinčiam už durų, kad ir kas tai būtu, nueiti, tačiau neprisivertē. Grįžusi ī namā nuējo prie priekinių durų ir atidarē. Priebutyje stovējo vyriškis.

Jis buvo aukštas ir tvirto sudėjimo. Puikiai pasiūtas kostiumas neslėpē pūpsančių rankų ir krūtinės raumenų.

Atrodē taip, tarsi papildomai uždarbiautų dirbdamas apsauginiu. Tamsiaplaukis vyras žvelgē ī Anę šaltomis pilkomis akimis. Atrodē labai susierzinęs. – Kas tu tokia? – paklausē nē nepasisveikinęs. – Jo mergina? Ar Timas namie?

Anē jau norējo rankomis parodyti T formos ženklą, tarsi norēdama paprašyti minutės pertraukėlės.

Laimē, prisiminē, kad rankose laiko taure vynu ir nusprendē to nedaryti. Štai tau ir atokvėpis.

– Labas, – tarē Anē, pamaniusi, kad vis dėlto būtu buvę gerai, jei būtu spėjusi gurkštelėti vyno dar prieš atidarydama duris. – Esu tikra, kad būtent nuo to norėjai pradėti.

- Ką?

- Nuo *labas*.

Vyro veidas dar labiau apniuko.

- Neturiu laiko plepalams. Ar yra Timas Makojus?

Tonas buvo nedraugiškas, o ištarti žodžiai privertė Anę pasijusti dar nesmagiau. Padėjo taurę ant mažyčio stalelio prie durų ir pasirengė išgirsti blogas naujienas.

- Timas yra mano brolis. O kas tu toks?

- Jo viršininkas.

- O!

Tai nieko gero nežada, - pamanė Anė, žengtelėdama atgal, kad atvykęs galėtų užteiti. Timas nieko neminėjo apie darbą, kuriame dirbo dar labai neseniai, o ji pati baiminosi paklausti. Timas buvo... keistokas. Ne, ne tas žodis. Jis buvo tikrai mielas ir rūpestingas, tačiau kartais - velnio neštas ir pamestas.

Vyras įžengė į kambarį ir dairėsi po svetainę. Kambarys nedidelis ir aptriušęs, tačiau, Anės nuomone, jaukus. Sienas puošė keli popieriniai kalakutai, ant staliuko puikavosi kelios kolonijinio stiliaus žvakės. Anė ketino nuimti šias puošmenas jau šį savaitgalį, kai imsisi ruošti namus Kalėdoms.

- Aš esu Anė Makoj, - tarė ištiesdama ranką.

- Timo sesuo.

- Dankanas Patrikas.

Jie paspaudė rankas. Anė pasistengė nekrūptelėti, kai jos ranka prapuolė dideliame delne. Laimė, vyriškis nesugalvojo stipriai spūstelėti, nes būtų sutrynęs merginos pirštus į miltus.

- Ir iškepęs pyragą, - sumurmėjo Anė po nosimi.

- Ką?

- A, nieko, atsiprašau, prisiminiau vieną pasaką. Apie raganą iš pasakos *Jonukas ir Grytutė*. Ar ji nenorėjo sumalti vaikų kaulų ir iškepti iš jų duonos? O gal tai buvo milžinai? Negaliu tiksliai prisiminti. Turėsiu pažiūrėti.

Dankanas susiraukė ir žengtelėjo atgal.

Anė nesusilaikė nesukikenusi.

- Nesijaudink. Tai neužkrečiama. Kartais man į galvą šauna keistų dalykų. Neužsikrėsi tuo vien todėl, kad esi tame pačiame kambaryje. - Pajutusi, kad šneka niekus, patylėjo. - O jei domiesi mano broliu, jis čia negyvena.

Dankanas piktai pažvelgė į Anę.

- Bet juk tai jo namas.

Ar kažkas su ja negerai, ar Dankanui trūko vieno šulo?

- Timas čia negyvena, - pakartojo šįkart lėtai tardama žodžius. Gal viskas dėl tų raumenų. Per daug kraujo susikaupia bicepsuose, o smegenų nebepasiekia. - Tą dalį jau supratau, panele Makoj. Ar Timas yra šio namo savininkas? Sakė, kad tai - jo nuosavybė.

Anei visai nepatiko tai, ką išgirdo. Mergina paėjėjo iki durų stovinčios baro kėdės ir jos nusitvėrė.

- Ne. Tai *mano* namas. - Anė pajuto apimant paniką ir kylant šleikštulį. - Kodėl klausi?

- Ar žinai, kur dabar tavo brolis?

- Šiuo metu - ne.

Tai nieko gero nežada, - karštligiškai svarstė Anė. Spėjo, kad atsitiko kažkas tikrai bloga. Dankanas Patrikas nebuvo panašus į žmogų, kuriam staiga užeitų noras ką nors šiaip aplankyti. O tai reiškė, kad šįkart Timas bus iškrėtęs ką nors tikrai kvaila.

- Paprasčiausiai pasakyk man, - greitai tarė Anė, - ką jis padarė.

- Pasisavino pinigų iš mano bendrovės.

Kambarys susiūbavo po Anės kojomis. Ne daug trūko, ir kaip mažasis Kodis būtų apvėmusi savo sijoną.

Timas vogė pinigus iš darbdavio. Anė norėjo

paklausti, kaip tai galėjo atsitikti, tačiau jau žinojo atsakymą.

Timas turėjo bėdų. Labai mėgo lošti. Potraukis lošti buvo gerokai per stiprus. O tai, kad iki Las Vegaso automobiliu buvo vos penkios valandos kelio, viską tik apsunkino.

- Kiek? - sušnabždėjo Anė.

- Du šimtus penkiasdešimt tūkstančių dolerių.

Jai užgniauzė kvapą. Galėjo būti ir milijonas. Arba dešimt. Kad ir kaip ten būtų, suma buvo per didelė. Tokios neįmanoma gražinti. Brolis nepataisomai sugriovė savo gyvenimą. - Kaip sprendžiu iš tavo veido išraiškos, nieko nežinai apie jo veiklą.

Anė papurtė galvą.

- Kai kalbėjomės pastarąjį kartą, sakė, kad darbas jam labai patinka.

- Šiek tiek per daug patinka, - griežtai tarė Dankanas. - Ar tai pirmas kartas, kai jis vogė pinigus?

Prieš pasakydama Anė sudvejojo.

- Timas... anksčiau turėjo šiokių tokių rūpesčių....